

Het is moeilijk, dat uit elkaars buurt blijven. Het staat ook haaks op het verlangen van waaruit een mens gaat spelen, de afstandelijkheid staat het spelen brutaal in de weg. Het is slopend, nadenken over voorstellingen waarvan je niet weet wanneer ze zullen kunnen gespeeld worden, en in welke omstandigheden. Het kost verschrikkelijk veel moeite, teksten studeren waarvan je niet weet of je ze zal mogen uitspreken. Theater voelde voorheen nooit slopend, kostte zelden teveel moeite. Het zal me benieuwen hoeveel moeite je kan doen vooraleer je het spel verliest. Hoeveel moeite theater kan verdragen, bedoel ik, hoelang je het 'spelen' kan blijven noemen.

Ik hoop iedereen snel weer te zien, dicht op elkaar gepakt in overvolle zalen. En na afloop wordt er uitgebreid gezoend en volop handen geschud. En we drinken gewoon uit elkaars glas om het te vieren: dat we weer mogen spelen!